

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudců Mgr. Kateřiny Kozákové a Mgr. Ondřeje Hrabce v právní věci

žalobkyně: **Pražské vzdělávací středisko – jazyková škola s právem státní jazykové zkoušky, s.r.o., IČ27233693**
sídlem Mezibranská 1579/4, 110 00 Praha 1
zastoupená prof. JUDr. Janem Křížem, advokátem advokátní kanceláře Kříž a partneři s.r.o., se sídlem Praha 1, Rybná 9, 110 00

proti
žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**
sídlem Karmelitská 529/5, 118 12 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministra žalovaného ze dne 22.5.2024, č. j. MSMT-28463/2023-3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně dne 26. 10. 2020 požádala o zápis změny v údajích podle § 144 odst. 1 písm. g) zákona č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném

vzdělávání (dále „školský zákon“). Konkrétně žalobkyně žádala o zápis dalšího místa poskytovaného vzdělávání a školských služeb jazykové školy, jejíž činnost vykonává, na adrese V Pitkovičkách 11, Pitkovice, 104 00 Praha 10. Žalobkyně o zápis změny údajů požádala v době pandemie Covid-19, a odůvodnila ji tím, že v souvislosti s protiepidemiologickými opatřeními se za účelem zjištění ochrany zdraví studentů i zaměstnanců školy část výuky přesune na adresu V Pitkovičkách 11, Praha 22. Zde žalobkyně provozuje domov mládeže, ve kterém studenti bydlí. Místo výuky se tedy přesune do místa jejich bydliště, čímž se omezí jejich pohyb na veřejnosti, což bude mít pozitivní vliv na snížení rizika nákazy koronavirem. Ke své žádosti žalobkyně přiložila souhlasná stanoviska se změnou užívání části prostor domovu mládeže na učebny vydaná Hygienickou stanicí hl. m. Prahy ze dne 31. 7. 2020 čj. HSHMP 41131/2020 a odborem výstavby Úřadu městské části Praha 11 ze dne 10. 9. 2020, čj. P22 9650/2020 OV 10.

2. Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 8. 2021, čj. MSMT-3825/2021-7, žádost žalobkyně zamítl, a to z důvodu rozporu žádosti s ustanovením Dlouhodobého záměru vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy České republiky 2019-2023 („DZ ČR“), konkrétně s kapitolou A. Strategie dalšího rozvoje sítě škol a školských zařízení, bodem 6, protože zápis nového místa poskytovaného vzdělávání a školských služeb jazykové školy není podporován (dále též „rozhodnutí ze dne 18. 8. 2021“). K žalobkyninu odvolání ministr žalovaného svým rozhodnutím ze dne 15. 12. 2021, čj. MSMT-26404/2021-3, rozhodnutí ze dne 18. 8. 2021 zrušil pro nepřezkoumatelnost z nedostatku důvodů.
3. Žalovaný o žádosti žalobce následně rozhodl rozhodnutím ze dne 18. 5. 2023, čj. MSMT-3825/2021-17, kdy tuto zamítl, a to (i) opětovně pro rozpor žádosti s kapitolou A. Strategie dalšího rozvoje sítě škol a školských zařízení, bodem 6 DZ ČR (bod 2.2, kapitola A, bod. 6), podle kterého platí, že *„Do rejstříku škol a školských zařízení nebudou vzhledem ke klesajícímu počtu žáků a dostačujícím kapacitám, které ve školním roce 2018/2019 šestinásobně převyšují počty vykazovaných žáků, zapisovány nové jazykové školy s právem státní jazykové zkoušky ani nebudou navyšovány kapacity jazykových škol s právem státní jazykové zkoušky a zapisována nová místa poskytovaného vzdělávání.“* a dále (ii) pro rozpor s opatřením VIII. 1.3. Dlouhodobého záměru vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy hlavního města Prahy 2020-2024 (dále „DZ HMP“), podle kterého platí, že do rejstříku rovněž nebudou zapisována nová místa výkonu stávající jazykových škol, pokud to nebude vyžadovat situace hodná zvláštního zřetele (zápis nového místa výkonu stávající jazykové školy v případě mimořádné situace v době, kdy není možné realizovat výuku v původním místě poskytování vzdělávání) (dále též „prvoinstanční rozhodnutí“). Žalobkyně přitom nutnost zápisu místa výkonu kvůli situaci zvláštního zřetele nedoložila. K námitce žalobkyně, že přesunem části výuky ze stávajícího místa vzdělávání v Praze na nové místo nedojde k navýšení současné kapacity, ale ke zkvalitnění výuky, neboť žalobkyně bude schopna upravit rozvrhy tak, že výuka bude končit nejpozději v 18 h, žalovaný uvedl, že ani tento cíl není schopen zvrátit ustanovení bodu 6 DZ ČR. Stejně tak žalovaný nepřisvědčil námitce žalobkyně, že ust. bodu 6 DZ ČR narušuje právo jazykových škol na svobodu podnikání, neboť jde o plošný zákaz, který nezákonně diskriminuje kvalitní a vyhledávané jazykové školy, které nemají problém se sháněním studentů a zvládly by poskytovat jazykové vzdělávání většímu počtu lidí, a to na úkor těch jazykových škol, po jejichž službách není na trhu poptávka.
4. Ministr žalovaného žalobou napadeným rozhodnutím zamítl žalobkynin rozklad a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že jde-li o výklad bodu 6 kapitoly A. DZ ČR, právní pojem „kapacity“ obsažený v předmětném

Shodu s prvopisem provedla S. K.

ustanovení DZ ČR není možné chápat pouze ve smyslu „počtu žáků“, nýbrž i ve smyslu „počtu zařízení poskytujících daný druh vzdělávání s veškerým jejich příslušenstvím“, přičemž záměrem DZ ČR, je institucionálně nerozšiřovat stávající (více než dostatečnou) síť jazykových škol s právem státní jazykové zkoušky. Samotný zápis nového místa poskytovaného vzdělávání tak svojí povahou nevyhnutelně způsobuje rozšíření sítě jazykových škol s právem státní jazykové zkoušky, byť nemusí nutně vždy jít o vznik zcela nových institucí jako je tomu v právě řešené právní věci. Ministr žalovaného rovněž neopomněl vypořádat ústavněprávní argumentaci žalobkyně.

5. Zrušení posledně citovaného rozhodnutí ministra žalovaného se žalobkyně domáhá podanou žalobou.

II. Obsah žaloby a další podání účastníků

6. **Žalobkyně** v žalobě namítá, že správní orgány svá rozhodnutí postavily na nesprávném právním posouzení věci a ignorovaly nový a zcela přílehlavý rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2024, čj. 5 As 175/2023-32. Žalovaný se drží slepé formalistické aplikace bodu 6. DZ ČR, aniž by reflektoval výklad tohoto článku podaný Nejvyšším správním soudem v rozsudku sp. zn. 5 As 175/2023. Podle tohoto rozsudku totiž nelze do maximálních „kapacit“ zahrnovat příslušenství zařízení, když *„Právě příslušenství zařízení poskytujících vzdělávání totiž je jedním z prostředků, jak lze dosáhnout vyšší kvality výuky, případně i konkurenční výhody, která ve své podstatě může přispět k motivaci dalších zařízení poskytujících vzdělávání zvýšit kvalitu výuky tak, aby si udržely svou pozici na trhu. Toto příslušenství lze pak chápat např. ve smyslu počtu učeben, jejich vybavení apod., ale také ve smyslu samotného počtu míst poskytovaného vzdělávání.“* Také v tomto případě platí, že nedojde k navýšení celkové zapsané kapacity 1 000 studentů, pouze dojde v důsledku rozložení výuky do více míst k jejímu zkvalitnění.
7. **Žalovaný** ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce zcela pomíjí skutečnost, že k zamítnutí žádosti vedl správní orgán I. stupně závěr, že žádost je v rozporu jak s DZ ČR, tak DZ HMP. Pro aplikaci § 148 odst. 3 písm. a) školského zákona přitom postačí, aby žádost byla v rozporu pouze s jedním z dlouhodobých záměrů, na něž uvedené ustanovení odkazuje: *„orgán, který vede rejstřík škol a školských zařízení, žádost o zápis školy nebo školského zařízení do rejstříku dále zcela nebo zčásti zamítne v případě, že posouzením žádosti zjistí, že žádost není v souladu s dlouhodobým záměrem vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy České republiky nebo příslušného kraje důvodem pro její zamítnutí“*. Žalovaný tedy trvá na tom, že nepochybil, pakliže žádost zamítl s odkazem na uvedené ustanovení školského zákona. Žalobce přitom ani v rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí nikterak nerozporoval, že je žádost v rozporu s opatřením VIII. 1.3. DZ HMP, dle kterého platí, že *„do rejstříku rovněž nebudou zapisována nová místa výkonu stávajících JŠ“*. Žalovaný proto uvádí, že rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 175/2023 na danou věc nepřiléhá. Naopak má za to, že opatření VIII. 1.3. DZ HMP je souladné s požadavkem na racionální prostředek, kterým v tomto případě stát i hlavní město Praha dosahuje zamýšlené struktury vzdělávací soustavy na území hlavního města, a to mj. prostřednictvím regulace míst poskytovaného vzdělávání a školských služeb. A proto ob stojí i ve světle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 175/2023. Dle nálezů Ústavního soudu ze dne 9. 7. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 34/17, je za vzdělávací politiku odpovědný stát, který je z tohoto titulu oprávněn v dlouhodobém záměru stanovit příslušná kritéria pro zápis škol a školských zařízení do rejstříku škol a školských zařízení a zápis změn ve vedených údajích, přičemž *„podmínění zápisu do rejstříku škol a školských zařízení souladem s celostátním dlouhodobým záměrem a s relevantním krajským*

Shodu s prvopisem provedla S. K.

dlouhodobým záměrem lze považovat za racionální prostředek, kterým stát dosahuje zamýšlené struktury vzdělávacího systému.“ Dle názoru žalovaného, efektivní řízení vzdělávací soustavy, jehož jsou dlouhodobé záměry legitimním a racionálním nástrojem, podle žalovaného nezbytně vyžaduje, aby byla regulována vzdělávací nabídka též z hlediska lokální dostupnosti.

III. Posouzení žaloby

8. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobkyní vymezených námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování ministra žalovaného a shledal, že žaloba není důvodná. O věci rozhodl bez jednání, jelikož s takovým postupem žalobkyně i žalovaný vyjádřili souhlas, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Žalobkyně sice navrhla provedení důkazů, avšak to samo o sobě neznamená nesouhlas s rozhodnutím o věci bez nařízení jednání (usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014-48, č. 3380/2016 Sb. NSS). Většina žalobkyní navrhovaných důkazů je součástí předloženého správního spisu. Tím se dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Soud k důkazu neprovedl dokument nazvaný Dlouhodobý záměr vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy ČR pro rok 2019–2023, bod 6. a Dlouhodobý záměr vzdělávání a vzdělávací soustavy hl. m. Prahy 2020 - 2024, jelikož pro rozhodnutí ve věci je dostatečný obsah správního spisu.
9. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Podle § 9 odst. 1 školského zákona *Ministerstvo zpracovává dlouhodobý záměr vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy České republiky, projednává jeho návrh s příslušnými ústředními odborovými orgány, příslušnými organizacemi zaměstnavatelů s celostátní působností a s kraji, předkládá jej vládě ke schválení a zveřejňuje jej způsobem umožňujícím dálkový přístup. Vláda předkládá dlouhodobý záměr vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy České republiky Poslanecké sněmovně a Senátu Parlamentu k projednání.*
11. Podle § 9 odst. 2 školského zákona *krajský úřad zpracovává v souladu s dlouhodobým záměrem vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy České republiky dlouhodobý záměr vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy v kraji a předkládá jej ministerstvu k vyjádření. Část dlouhodobého záměru vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy v kraji, týkající se vzdělávání ve školách a školských zařízeních zřízovaných krajem, předkládá rada kraje zastupitelstvu kraje ke schválení. Dlouhodobý záměr vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy v kraji je vždy zveřejňován způsobem umožňujícím dálkový přístup“.*
12. Podle § 144 odst. 1 písm. g) školského zákona *do rejstříku škol a školských zařízení se zapisují tyto údaje: označení místa, kde se uskutečňuje vzdělávání nebo školské služby; v případě lesní mateřské školy označení území, kde zejména probíhá pedagogický program a kde má škola zázemí; v případě výdejny lesní mateřské školy označení území, kde se uskutečňují školské služby.*
13. V posuzované věci žalobkyně požádala o zápis nového místa vzdělávání podle § 144 odst. 1 písm. g) školského zákona. Její žádost byla správními orgány zamítnuta jednak pro (i) nesoulad žádosti s částí 2.2 písm. A bod 6. DZ ČR, jednak pro (ii) nesoulad žádosti s opatřením VIII. 1.3. DZ HMP. Žalobkyně v podané žalobě brojí toliko proti závěru ministra žalovaného, že její žádost je v nesouladu s částí 2.2 písm. A bod 6. DZ ČR.

Shodu s prvopisem provedla S. K.

Podstatou sporu je tedy spor o posouzení naplnění jedné z podmínek § 148 odst. 3 písm. a) školského zákona, a to konkrétně otázky, zda je zápis dalšího místa poskytovaného vzdělávání do rejstříku škol a školských zařízení v souladu s DZ ČR.

14. Podle § 148 odst. 3 písm. a) školského zákona platí, že *orgán, který vede rejstřík škol a školských zařízení, žádost o zápis školy nebo školského zařízení do rejstříku dále zcela nebo zčásti zamítne v případě, že posouzením žádosti zjistí, že žádost není v souladu s dlouhodobým záměrem vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy České republiky nebo příslušného kraje, [...].*
15. Skutkově i právně obdobnou otázkou se v recentní době zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 5 As 175/2023 týkajícím se jiné věci žalobkyně, a to její žádosti o zápis nového místa poskytovaného vzdělávání na adrese v Brně. I tuto žádost žalobkyně žalovaný (a následně i ministr žalovaného) zamítl s odkazem na její nesoulad s částí 2.2 písm. A bod 6. DZ ČR, podle kterého platí, že *„Do rejstříku škol a školských zařízení nebudou vzhledem ke klesajícímu počtu žáků a dostačujícím kapacitám, které ve školním roce 2018/2019 šestinásobně převyšují počty vykazovaných žáků, zapisovány nové jazykové školy s právem státní jazykové zkoušky ani nebudou navyšovány kapacity jazykových škol s právem státní jazykové zkoušky a zapisována nová místa poskytovaného vzdělávání.“* Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalobkyně v citovaném rozsudku sp. zn. 5 As 175/2023 v této souvislosti uvedl, že *„smyslem tohoto ustanovení je nenavyšování stávajících kapacit jazykových škol s právem státní jazykové zkoušky, jelikož stávající kapacity několikanásobně převyšují počty vykazovaných studentů. Právě ve světle tohoto východiska je pak nutné posoudit, zda je v konkrétním případě zápis nového místa v rozporu se zásadami a cíli dlouhodobého záměru, neboť první část citovaného ustanovení představuje výkladové vodítko, které je potřeba při posuzování případné žádosti o zápis nového místa poskytovaného vzdělávání zohlednit. Nejvyšší správní soud se tak naopak ztotožňuje s tvrzením stěžovatelky, že požadavek na nezapisování dalších míst nemůže obstát samostatně, ale pouze v kombinaci s požadavkem na nenavyšování kapacit. [...] Ve smyslu výše uvedené argumentace je tak nezbytné při posuzování žádosti o zápis nového místa poskytovaného vzdělávání posoudit, zda tímto zápisem dojde k navýšení maximální zapsané kapacity a další skutkové okolnosti dané žádosti. Nelze tak pouze mechanicky přejímat znění dlouhodobého záměru bez zohlednění jeho smyslu a cíle. [...] Nejvyšší správní soud se s městským soudem ztotožňuje v té části, dle které je třeba **kapacity chápat ve smyslu počtu studentů a počtu zařízení poskytujících daný druh vzdělávání.** Do těchto kapacit již však dle názoru Nejvyššího správního soudu nelze zahrnout příslušenství těchto zařízení. Právě příslušenství zařízení poskytujících vzdělávání totiž je jedním z prostředků, jak lze dosáhnout vyšší kvality výuky, případně i konkurenční výhody, která ve své podstatě může přispět k motivaci dalších zařízení poskytujících vzdělávání zvýšit kvalitu výuky tak, aby si udržely svou pozici na trhu. Toto příslušenství lze pak chápat např. ve smyslu počtu učeben, jejich vybavení apod., **ale také ve smyslu samotného počtu míst poskytovaného vzdělávání.** Následně Nejvyšší správní soud uzavřel, že „v posuzovaném případě tak mělo být (za splnění ostatních zákonných podmínek) rozhodnuto tak, že měl být zachován zápis stávajícího místa poskytovaného vzdělávání na adrese Veverčí 95, Brno a zároveň měl být proveden zápis nového místa poskytovaného vzdělávání na adrese Palackého třída 87, Brno, neboť tento zápis nebyl v nesouladu s dlouhodobým záměrem.“ (důraz přidán městským soudem)*
16. Městský soud souhlasí s žalobkyní, že citované premisy lze v plné míře vztáhnout i na právě posuzovanou kauzu žalobkyně. I v tomto případě žalobkyně ve vyjádření k podkladům pro rozhodnutí poukazovala na to, že zvýšení počtu míst, kde je vzdělávání nabízeno, může v konečném důsledku vést ke zvýšení kvality poskytované výuky. Přesun části výuky ze

Shodu s prvopisem provedla S. K.

stávajícího místa vzdělávání v Praze na nové místo umožní žalobkyni upravit rozvrhy tak, že výuka bude končit nejpozději v 18:00 a nebude tedy vedena ve večerních hodinách. Tím může být pozitivně ovlivněna i její kvalita, neboť tato již z povahy věci ve večerních hodinách klesá. Zkvalitnění výuky poskytované školským zařízením jistě nemůže být v rozporu s cíli příslušného dlouhodobého záměru. Ostatně sám žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že nikterak nerozporuje chvályhodný záměr stěžovatelky na zkvalitnění výuky prostřednictvím úpravy rozvrhu.

17. Soud s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 175/2023 opakuje, že z DZ ČR nevyplývá požadavek na obecné snižování dostupnosti jazykových škol s právem státní jazykové zkoušky. Za klíčové kritérium je v tomto dlouhodobém záměru stanoven požadavek nenavyšování kapacit stávajících zařízení, který však obecně nemusí být v rozporu s dobrou dostupností míst poskytovaného vzdělávání zapsaného školského zařízení. Žalobkyně konstantně tvrdí, že přesunem části výuky nedojde k navýšení současné kapacity (a už vůbec ne maximální schválené kapacity). Žalovaný pak sám podporuje toto žalobkynino tvrzení, když ve vyjádření k žalobě uvádí, že je mu z vlastní úřední činnosti známo, že naplněnost jazykové školy, jejíž činnost žalobkyně vykonává, je dlouhodobě nízká. Přitom právě překročení maximální zapsané kapacity by mělo být hlavním hlediskem pro posouzení souladu žádosti s DZ ČR. Žalobkyni nelze klást k tíži, má-li v úmyslu řádně zapsané kapacity efektivněji využívat na více místech.
18. Soud tak uzavírá, že záměr žalobkyně, která má v úmyslu poskytovat kvalitnější vzdělávání za současného nepřekročení řádně zapsané kapacity, je zcela souladný se smyslem a podstatou práva na vzdělání (čl. 33 Listiny základních práv a svobod). I v této věci možnost rozložení výuky do více učeben případně i více budov může mít přímý vliv na zvýšení kvality vzdělávání. Je totiž obecně známou skutečností, že soustředěnost studentů i učitelů a schopnost studentů vnímat a zpracovávat nové informace ve večerních hodinách přirozeně klesá, což platí přiměřeně i pro jazykové vzdělávání.
19. Závěr ministra žalovaného, že žádost žalobkyně je v nesouladu s částí 2.2 písm. A bod 6. DZ ČR je proto nesprávný.
20. I přesto ale soud nemohl žalobě žalobkyně vyhovět.
21. Prvoinstanční správní orgán vystavěl své rozhodnutí rovněž na názoru, že žádost žalobkyně je nesouladná s opatřením VIII. 1.3. DZ HMP.
22. Podle § 148 odst. 3 písm. a) školského zákona platí, že *orgán, který vede rejstřík škol a školských zařízení, žádost o zápis školy nebo školského zařízení do rejstříku dále zcela nebo zčásti zamítne v případě, že posouzením žádosti zjistí, že žádost není v souladu s dlouhodobým záměrem vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy České republiky nebo příslušného kraje, [...]*. Z citovaného ustanovení tedy vyplývá, že pro vyhovění žádosti je nutné, aby tato byla v souladu s DZ ČR i s DZ HMP. Není-li s jedním z uvedených dlouhodobých záměrů v souladu, je namístě ji zamítnout.
23. Právě nesoulad s DZ HMP dle názoru soudu představuje samostatný důvod, který je dostatečný na to, aby pouze na jeho základě rozhodnutí ministra žalovaného obstálo. A to přesto, že tento důvod je jako rozhodný důvod uveden toliko v prvoinstančním rozhodnutí a ministr žalovaného se jím v napadeném rozhodnutí explicitně nezabývá.
24. Podle § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, platí, že *odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo,*

Shodu s prvopisem provedla S. K.

s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřiblíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.

25. Z citovaného ustanovení vyplývá, že ministr žalovaného jako odvolací orgán z úřední povinnosti v rámci odvolacího správního řízení přezkoumává zákonnost napadeného prvoinstančního rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2019, č. j. 10 As 283/2019-36, bod [9], nebo ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33, bod [12]). Dospěl-li by tedy ministr žalovaného v odvolacím řízení k závěru, že závěr žalovaného o nesouladu žádosti žalobkyně s opatřením VIII. 1.3. DZ HMP je v rozporu s právními předpisy, tuto skutečnost by v napadeném rozhodnutím zohlednil. Správní řízení je přitom ovládáno zásadou jednotnosti řízení, která znamená, že prvoinstanční správní rozhodnutí i rozhodnutí napadené spolu tvoří jeden celek. Nevyjádřil-li se tak ministr žalovaného v napadeném rozhodnutí k důvodu pro zamítnutí žádosti pro nesoulad s opatřením VIII. 1.3. DZ HMP, lze mít za to, že s tímto důvodem souhlasí.
26. Soud nijak nepopírá, že o věcné správnosti tohoto názoru by zajisté bylo možné polemizovat. To však žalobkyně nečiní a nečinila tak ani v průběhu správního řízení. Žalobkyně v podané žalobě tento rozhodný důvod nijak nespornuje ani se k němu nevyjadřuje. Soud vázán žalobními body (§ 71 odst. 2 s. ř. s.) tak nemůže tento názor ministra žalovaného podrobit soudnímu přezkumu a musí vycházet z toho, že je správný. Z tohoto důvodu tak ani není možné žalobě žalobkyně vyhovět.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

27. Lze tak uzavřít, že žaloba je nedůvodná, jelikož napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení takového rázu, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve věci samé úspěšná a úspěšnému žalovanému prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly. Proto bylo rozhodnuto tak, že žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal dle § 60 odst. 7 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem provedla S. K.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 17. září 2025

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem provedla S. K.